

Μιὰ τέτοια νύκτα τέ δνειρα κ' ἐπιδυμιάτις γεννᾶ! κάνει φτερά ή μυρωδιά ή δροσοστολισμένη κ' από τὰ λούλουδα πετᾶ καὶ γύρω μου διαβαίνει, καὶ εἶνε τόσω ζωντανή που λέει πώς θὰ μιλήσῃ... Γυρεύει κάποια ωμορφη νὰ τὴν γλυκοφιλήσῃ, ζητᾶ γιὰ κρίνο, κάτασπρο καὶ ἀπαλὸ χεράκι, καὶ χείλη γιὰ τριγαντάφυλλο νὰ πλανεθῇ λιγάκι, γιατὶ ἔφυγε ἀπὸ λούλουδο καὶ λούλουδο γυρεύει· χαρὰ 'σ αὐτὴν τὴν ωμορφη, δπου τὴν ἀγναντεύει καὶ ἀπλόνεται ή μάρισσα καὶ τὴν μοσχοφιλεῖ!

Ἐλα, ξανθούλα μου γλυκεῖά, ξανθούλα μου καλή, τᾶστρα ψηλᾶς τὸν οὐρανὸν ἀμέτρηταις χιλιάδες τρεμουλγαστὰ θὰ φέγγουνε τοῦ γάμου μας λαμπάδες, ή κάτασπραις τριγανταφυλλαῖς τὰ ρόδα φορτωμέναις,

ἢ πασχαλιάτις κ' ή λεμονιάτις ή μοσχομυρωμέναις, σσα λουλούδια ἀνθίσανε καὶ σσα θὲ ν' ἀνθίσουν λαχταριστὰ προσμένουνε νὰ σὲ μοσχομυρίσουν, καὶ ή βανίλια σόλοδροση σὲ καρτερεῖ καὶ αὐτή.

Εἶνε μικρὴ ή καλύβια μας, μικρὴ μὰ ζηλευτή· τριγύρω τῆς καμαρωτὸ ἄγγοκλημ' ἀνεβαίνει,

κ' ή ἀκακία, ή χλωμή τ' Ἀπρίλη ἐρωμένη· ἔξω 'σ τὰ θύρα φουντωτὰ κλωνάρια θὲ ν' ἀπλώσῃ μὴν τύχη κάποια ἀνέσπλαχνη νεράδια καὶ μᾶς νοιώσῃ κ' ἔλθη ή ζηλιγάρα μυστικὰ καὶ ἀρπάξῃ τὰ φιλιά μας... .

Ἐλα, ξανθούλα μου γλυκεῖά — τὰ τόσα δνειρατά μας, σσα ή αγάπη ἔστειλε καὶ σσα θὲ νὰ στείλῃ, 'σαν μυρωδιάτις νὰ σκορπισθοῦν 'σ τὴ νύκτα τοῦ Ἀπρίλη.

1885.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

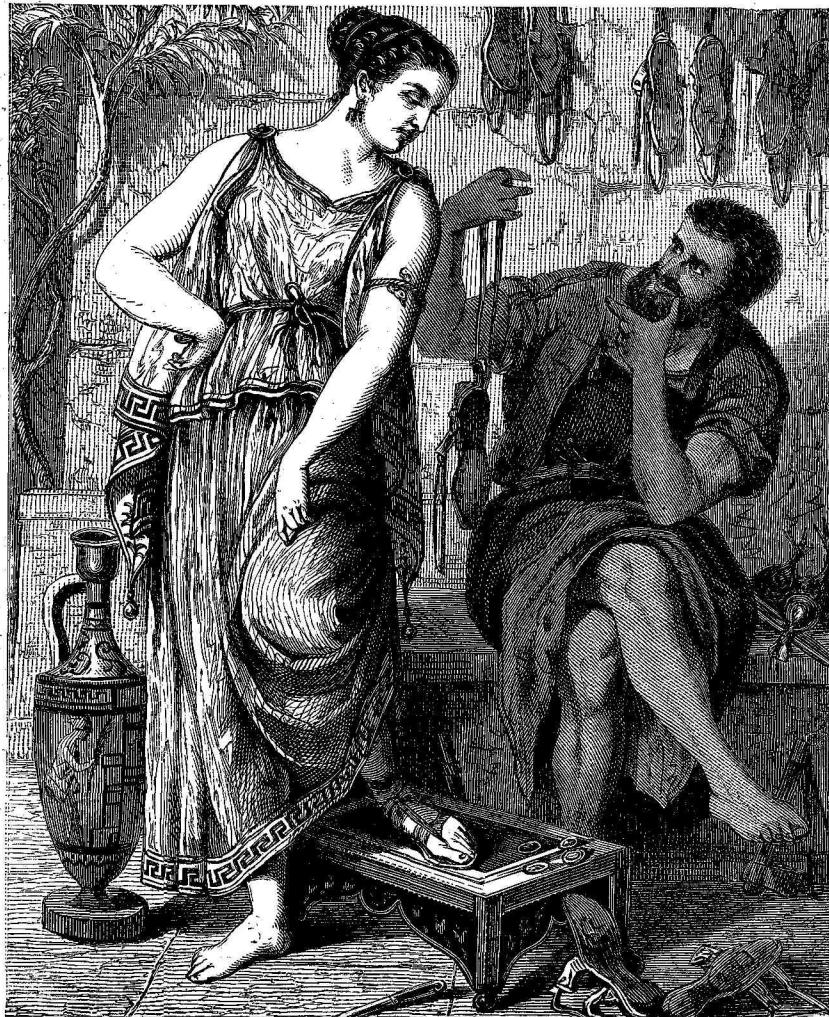
ΤΟ ΛΑΒΑΡΟΝ ΚΑΙ Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Νπδ Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΤΟΠΟΥΛΟΥ*). (Εἰκὼν Ραφαήλ ἐν σελ. 233).

Εὔσεβιος δ. Παμφίλου, δ ἐπὶ Κωνσταντίνου ἀκμάσας

σης τῆς νυκτός, εἶδε καθ' ὑπνους τὸν Χριστὸν τοῦ Θεοῦ ἐπίσκοπος Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, ὃς τις ἐγένετο δη-

μιουργὸς τῆς ἐκκλησια- στικῆς ἴστορίας καὶ ἀλλῶς ἀνεδείχθη περὶ τὴν ἴστορίαν καὶ τὴν χρονο- λογίαν ἀγήρλαγουάξιος, συνέταξε καὶ εἰς τὸν βίον τοῦ Κωνσταντίνου λόγους τέσσαρας, ἐν οἷς βεβαιοῖς ὅτι παρ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως ἥκουσε βραδύτερον διηγούμενα σσα κατὰ τὴν κρίσιμον. ἐκείνην τὴν ζωῆς αὐτοῦ στιγμὴν συνέβησαν. Προσευχομένου λοιπὸν τοῦ βασιλέως, λέγει, καὶ λιταρῶς ἱετεύνοντος τὸν πατρόφον Θεόν, ἵνα ἐπο- ρέῃ τὴν ἁστοῦ δεξιὰν εἰς τὴν προκειμένην δυσ- χέρειαν, ἐπεφάνη θεοστή- μια τις πάραδοξωτάτη· Ό ήλιος ἥτο περὶ με- σημβρίαν· δ. Κωνσταν- τίνος ἐπορεύετο μετὰ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, ὃς αἴφνις εἶδεν δρφαλμο- φανῶς ἐν τῷ οὐρανῷ ὑπερκείμενον τοῦ ἥλιου σταυρὸν ἐκ φωτὸς συ- ιστάμενον καὶ φέροντα ἐπιγραφήν, „τούτῳ νί- κα“. Ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῷ θεάματι, ὅπερ εἶδε καὶ ἐθαύμασεν ἀπαξ δ περὶ αυτὸν στρατός, διηπορει πρὸς ἑα- τὸν λέγων, τί ἀρα σημαίνει τὸ φάσμα μέχρις οὐ, ἐπελθό-

ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΛΛΗΝ ΣΑΝΔΑΛΟΠΟΙΟΣ.

λοῦντα τὸ δνομα τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν δύο πρώτων αὐ- τοῦ Ἑλληνικῶν χαρακτήρων, ἥτοι τοῦ Χ καὶ τοῦ Ρ, συμπε- πλεγμένων, ὅπερ μετέπειτα ἔφερε πάντοτε δ βασιλεὺς καὶ ἐπὶ τοῦ πράνους αὐτοῦ. Ἀπὸ τοῦ πλαγίου κέρατος τοῦ ἐπὶ

*). Ἔν τῇ Ἰστορίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Εθνους, τόμ. Β'. σελ. 552—555.